REVISTA A ELEVILOR SCOLII GENERALE NR.4 BISTRITA

SUCCES

NR. 26 MAI 2007

PANORAMIC ŞCOLAR

CALENDARUL
de desfăşurare a testelor naţionale organizate în vederea accesului absolvenţilor clasei a VIII-a în clasa a IX-a a anului şcolar 2007-2008

14 - 25 mai 2007 – Înscrierea candidaţilor.

8 iunie 2007 – Încheierea cursurilor pentru elevii claselor a VIII-a.

18 iunie 2007 – Limba şi literatura română – test scris.

19 iunie 2007 – Limba şi literatura maternă – test scris.

20 iunie 2007 – Matematica – test scris.

21 iunie 2007 – Istoria românilor sau Geografia României – test scris.

24 iunie 2007 – Afişarea rezultatelor (până la orele 16) şi depunerea contestaţiilor (orele 16 – 20).

25 – 27 iunie 2007 – Rezolvarea contestaţiilor

28 iunie 2007 – Afişarea rezultatelor finale (până la orele 16).

BULETIN INFORMATIV

La sfârşitul semestrului I nu s-a înregistrat nici un caz de abandon şcolar şi de situaţie neîncheiată; 96,80% dintre elevii şcolii au avut media 10 la purtare; din cei 24 de elevi cu note scăzute la purtare, toţi au note peste 7,00; este prima dată când Consiliul Profesoral nu a hotărât scăderea notei la purtare sub 7,00.

Promovabilitatea a fost de 90,20%; la sfârşitul semestrului I, din cei 623 de elevi rămaşi înscrişi, 562 au promovat; Numărul de corigenţi: 61 elevi (9,80%).

Au fost încheiate acorduri de parteneriat cu: OPC, PRO – FAMILIA, Poliţia de Proximitate, Protecţia Copilului, Judecătoria Bistriţa, grădiniţe şi alte şcoli, CJAPP, ISJ, care s-au concretizat în teme – dezbateri: *Combaterea traficului de fiinţe umane, Violenţa domestică, Combaterea consumului de alcool şi de tutun* (clasele a VII-a), *Autocunoaşterea, Produs şi etichetă* (clasele a V-a), *România – membră a Uniunii Europene, 1 Decembrie – Ziua Marii Uniri,* (coordonate de profesorii de geografie, istorie, desen, limba română, limbi moderne, beneficiari – elevii de gimnaziu), *2006 – Anul internaţional Mozart, Râdeţi copii!* (în parteneriat cu Liceul de Muzică, Gr. Şc. "Grigore Moisil", Şc. Gen. Jelna, Grădiniţa Nr. 4 Bistriţa, beneficiari – elevii claselor I – IV şi 30 de preşcolari), *Datini şi obiceiuri româneşti* (clasele a II-a şi a III-a), *OSP* (clasele a VIII-a, parteneri CJAPP), *Comunicarea* (clasele a VIII-a).

ACTIVITĂŢI EXTRACURRICULARE ŞI EXTRAŞCOLARE

- „Zonele protejate din judeţ"; parteneri: ISJ, Primăria Bistriţa, Prefectura BN; a participat Grupul Eco, coordonat de prof. Câmpean Maria;
- „Datini de sărbători"- concerte de colinde: corul şcolii, condus de prof. Drăguşin Nastasia; elevii claselor I – IV;
- "Moment Eminescu" – catedra de Lb. română;
- "Cartea – prietena mea" – înv. Moga Maria;
- "Dăruite din suflet" – colinde şi cadouri pentru bătrânii din Căminul Municipiului Bistriţa – elevii clasei I Step By Step, înv. Zaharie Victoria, Barteş Bombonica;
- "Ştiinţă şi basme" – întâlnire cu poetul Alexandru Miloş – elevii claselor a III-a;
- Excursia la Mănăstirea Nicula – elevii claselor a VIII-a, coordonaţi de prof. Sîmbotelecan Iustina şi Mera Lucian;
- Concursul de fotografii "Oraşul meu" – elevii clasei a VI-a C, prof. Câmpean Maria;
- Profesorii de ed. fizică au organizat competiţii sportive la nivel de şcoală, municipiu, judeţ: handbal – fete – prof. Ştefănescu Leonida; fotbal şi cros – prof. Dragoş G; tenis de masă şi şah – prof. Briciu M. În urma acestor concursuri s-au obţinut locuri fruntaşe la nivel de municipiu şi judeţ şi calificarea în etapele superioare.

- Colaborarea cu Consiliul Reprezentativ al Părinţilor este foarte bună şi s-a concretizat în realizarea programelor: educaţionale (premii pentru concursurile organizate în şcoală); programului de dezvoltare a bazei materiale, (acţiuni de sprijin material a copiilor cu situaţie materială precară (cadouri de Crăciun);
- Colaborarea cu OPC, OADOR, PRO – FAMILIA, CJAPP, Poliţia de Proximitate a avut ca rezultat activităţi educative complexe şi sprijin material acordat elevilor orfani (din partea OADOR).

O EXPERIENŢĂ DE NEUITAT…

Geografia este o disciplină complexă ce reuneşte numeroase laturi ale vieţii reale - economie, politică, matematică, fizică, biologie, chimie - fiind considerată „regină" între materii, între toate ştiinţele. A meritat să trudesc, să stau cu atlasul în mână zile în şir, să învăţ şi să cunosc lumea.

Olimpiada Naţională devine prilej de aplicare în practică a acestei discipline. Aici conştientizezi contrariul unui sentiment des întâlnit între elevi, faptul că geografia nu este doar teorie, „toceală", este mai mult decât atât. A fost o experienţă unică. Alături de colegii din celelalte clase din judeţul nostru, cu care am format o echipă, în frunte cu profesorul coordonator, am păşit într-o lume necunoscută. Într-o săptămână poţi cunoaşte ţinuturi noi, de vis, construieşti foarte multe prietenii. Căminul unde locuieşti, cantina, devin locuri cunoscute, de care începi să te ataşezi, ele formând noua noas-

tră casă pentru acea săptămână.

Competiţia te vrăjeşte şi te face să-i ajuţi pe alţii. Simţi adrenalina concursurilor, agitaţia de dinainte de probă şi de după, jocurile făcute în camere, schimburi de „tradiţii" între judeţe, cu scopul de a culege informaţii, întrebarea „Ce-o să ne dea…?", „Ştii bine capitolul ăsta?"

După proba teoretică, pe parcursul căreia îţi reverşi preaplinul de cunoştinţe, ieşi uşurat din sala de examen şi eşti bucuros că ai scăpat de „chin" şi că acum vine adevărata aventură: ajunul probei practice, ziua de glorie a adevăratului geograf. Atunci cartezi terenul, descoperi ţara ta, conştientizezi peisajele, călătoreşti şi străbaţi în lung şi-n lat judeţul gazdă, formezi echipe, apare întrecerea , cine strânge mai multe informaţii, cine a observat cel mai bine cadrul natural. O zi întreagă dezbaţi, notezi, râzi, te distrezi, înveţi din natura fizică şi umană.

Geografia este unica disciplină la care etapa naţională înseamnă deopotrivă drumeţii, efort fizic, răsplătit cu surprizele naturii, ale peisajelor care te încântă. Seara are loc omogenizarea notiţelor, dimineaţa treci de ultimul prag, proba practică, iar apoi

… urmează distracţia.

Emoţia maximă, profundă te cuprinde odată cu afişarea rezultatelor, moment când realizezi că eşti printre primii, printre cei mai buni sau descoperi un eşec, îţi iei inima în dinţi şi spui: „La anu', răzbunarea!", eşti indiferent sau, pur şi simplu, te legi de „boss-ul" geografiei, domnul Ilinca. Chiar dacă nu ai reuşit, te simţi un adevărat geograf şi eşti mândru că ai ajuns până aici, că faci parte din „familia olimpicilor de geografie".

Despărţirea de adevăraţii prieteni este grea şi uneori se termină cu lacrimi. Totuşi, prietenia noastră nu se termină aici, căci vom rămâne pretutindeni şi oricând, alături. Momentan, păstrez legătura cu elevi din judeţele Maramureş, Brăila, Bacău, Vrancea şi Olt şi, cu siguranţă ne vom întâlni şi în anul ce va urma.

SIMA ANDREEA SIMONA
Cls. a VIII-a E

ANI DE … GIMNAZIU

Urcam sfioasă scările care duceau la noua mea sală de clasă şi la noua mea viaţă … pentru încă patru ani. Pe măsură ce înaintam, gânduri de nesiguranţă mă acaparau. Eram conştientă de ceea ce urma să se întâmple, dar îmi era frică, frică de schimbările ce-o să vină cu această etapă a vieţii mele, îmi era frică de faptul că n-o să mai fiu cu doamna învăţătoare.

Paşii îmi devin tot mai grei, iar distanţa spre sala de clasă tot mai mică. Într-un sfârşit, ajung în faţa uşii mari de lemn şi, gâfâind, intru. Acolo era doamna dirigintă, care m-a întâmpinat zâmbind şi am uitat de toate grijile mele … . Ştiam ca va fi bine … Până şi florile pe care le ţineam strâns în mână zâmbeau.

A fost un an minunat, chiar dacă trecerea de la învăţători la profesori mă intriga la început. A urmat clasa a VI-a, şi lucrurile au devenit din ce în ce mai dificile, iar profesorii cereau din ce în ce mai mult. Uneori mă simţeam subapreciată, de multe ori obosită, dar nu conta, examenul era tot mai aproape şi acesta nu va ierta pe nimeni …

Pot afirma cu toata convingerea că ultimul an, clasa a VIII-a a fost cel mai greu. Eram sub un stress continuu, dar sper că, până la urmă, totul să fie bine.

În patru ani de gimnaziu am experimentat sentimente şi emoţii diverse. Nervozitate, bucurii, stres, am plâns, am râs … şi acum ... totul va trebui să se termine … brusc şi nedorit. Pur şi simplu o să mă trezesc într-o dimineaţă că nu mă duc la şcoală pe drumul obişnuit. Aceşti patru ani au însemnat enorm de mult pentru mine. Am avut profesori integri de la care am putut învăţa multe şi le sunt recunoscătoare pentru asta. Nu vreau să se termine aici „gimnaziul meu", nu aşa … dar, toate lucrurile au un sfârşit, aşa că mă consolează faptul că am trăit patru ani cu oameni minunaţi.

E ciudat să te desparţi de cei cu care ai trăit aşa mult timp. O sa-mi fie dor de ei, dor de clădirea primitoare, de banca mea, de sala de clasă şi de profesori. Un gol mare îmi creşte în suflet când mă gândesc la această despărţire.

Gimnaziul m-a pregătit pentru viaţă, mi-a deschis mari orizonturi şi oportunităţi şi m-a pregătit pentru marile bătălii existenţiale.

POP EMIMA
Cls. a VIII-a D

ANI DE ŞCOALĂ

Sunt în ultimul an de gimnaziu. Mai este puţin timp până începe Testarea Naţională.

Îmi amintesc de fetiţa mică şi timidă intrând pe poarta scolii. Aici am făcut cunoştinţă cu colegii mei şi cu domnul învăţător. El a fost cel care ne-a învăţat scrisul, cititul şi celelalte activităţi care au devenit noii mei prieteni. Învăţătorul a fost cel care m-a încurajat să privesc doar în faţă şi să nu mă las dezamăgită când iau o notă mică.

Şcoala îmi este un prieten bun; aici mă refugiez când

vreau să mă gândesc la ceva special sau să stau în linişte. Tot aici am învăţat cum să vorbesc şi să mă comport cu

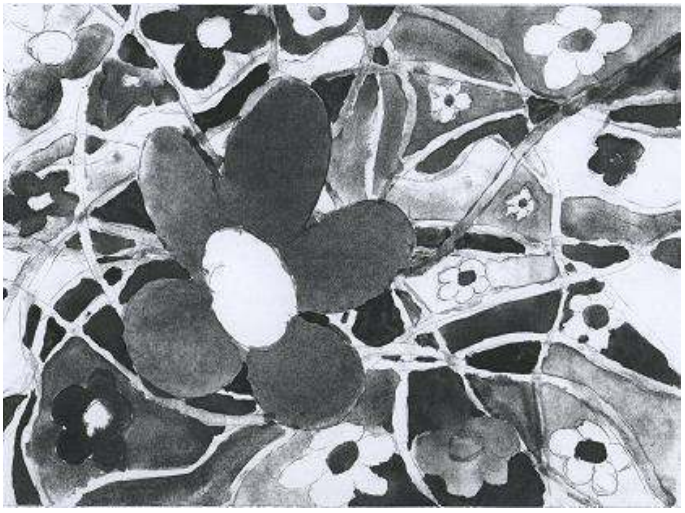

ceilalţi. Au fost şi momente grele prin care am trecut în şcoală, iar câteodată nu mai auzeam ce se întâmplă în jurul meu, deoarece eram cufundată în gândurile mele legate de viitor.

Au urmat apoi clasele V-VIII, unde nu am mai avut un singur învăţător la toate materiile, ci la fiecare materie câte un profesor. M-am înţeles bine cu dumnealor, căci ei au fost cei care m-au încurajat să fiu mai ambiţioasă şi să nu mă las intimidată de ceilalţi.

Tot ei m-au îndrumat în lumea minunată a cărţilor, care mi-au îmbogăţit cunoştinţele şi m-a făcut să am mai multă încredere in mine. Timpul a trecut foarte repede, încât nu îmi vine să cred ca sunt spre sfârşitul clasei a opta.

La uşă bate examenul, iar atât eu cât şi colegii mei ne pregătim să trecem acest prag cu bine.

Îmi amintesc cu drag, de anii când am cunoscut pentru prima dată acest prieten, şcoala, care m-a învăţat numai lucruri bune.

SALAC CODRUŢA
Cls. a VIII-a C

ÎN PRAGUL ABSOLVIRII

În ideea de a surprinde şi împărtăşi starea de spirit a colegilor din clasele a VIII-a aflaţi în pragul absolvirii, am recurs la un sondaj de opinie vizând în principal anii de şcoală petrecuţi în Generală 4, testele naţionale şi planurile de viitor.

Pentru toţi cei intervievaţi, anii petrecuţi în această şcoală *„bună”, „foarte bună”, „super”, „cea mai tare şcoală din oraş”* au constituit o etapă iniţiatică, foarte importantă, o perioadă de acumulări formative şi informative în plan instructiv şi educaţional, de conştientizare şi aplicare a principiilor sănătoase de viaţă în colectivitate: *„Aici am format o familie unită, aici am legat prietenii strânse”*.

Pentru unii, profesorii *„sunt buni”, „calificaţi”, „te înţeleg”*, pentru alţii sunt *„prea severi”, „pretind tot mai mult”*, mai ales în clasa a VIII-a când, *„e mai greu”*, se cere *„mai multă muncă”, „e mai mult de învăţat”*.

Conştienţi că trebuie să se pregătească serios *„pentru că ne aşteaptă un examen important în urma căruia ne vom decide viitorul”*, cei mai mulţi afectează studiului individual între 3 şi 5 ore pe zi, dar există şi elevi pentru care 2 ore e deja *„exagerat”*.

Unii consideră că simulările la Testele Naţionale sunt binevenite, deoarece îi familiarizează cu atmosfera de examen şi le favorizează evaluarea în prealabil a stadiului de pregătire. *„Sunt bune şi ar trebui luate mai în serios de elevi”*. Pentru alţii nu sunt decât *„nişte teze”*. Poate cel căruia *„i se face rău”* când aude de ele a revenit la sentimente mai bune!

În ceea ce priveşte OSP-ul, în topul preferinţelor rămân Colegiul Naţional “Liviu Rebreanu”, Colegiul Naţional ”Andrei Mureşanu”, Colegiul Tehnic „INFOEL”, Liceul cu Program Sportiv, Grupul Şcolar „Grigore Moisil”. Sunt elevi care doresc să se înscrie la Şcoli de Arte şi Meserii şi alţii care încă nu s-au decis, considerând hotărâtoare media la examen.

Chiar dacă nu au dorit să li se dezvăluie identitatea, mulţumim elevilor din clasele a VIII-a pentru colaborare şi le dorim multa baftă la Testele Naţionale.

FELDRIHAN DORINA
Cls. a VI-a C

PROTECŢIA DREPTURILOR COPILULUI ÎN ROMÂNIA

Interesul pentru drepturile copilului a apărut în a doua jumătate a secolului al XIX-lea, când a luat naştere prima mişcare preocupată de aspecte referitoare la dezvoltarea copilului, care pleda pentru protecţia acestuia împotriva neglijării, exploatării şi violenţei.

După primul război mondial, ideea drepturilor copilului a captat pentru prima dată atenţia lumii. În 1924 Liga Naţiunilor a adoptat Declaraţia de la Geneva. În 1959, ONU a adoptat Declaraţia Drepturilor Copilului. Ambele declaraţii reprezentau o recunoaştere timidă a drepturilor copilului, deoarece nu-i recunoşteau dreptul de a participa la deciziile care îl priveau. Nici nu au fost luate măsuri pentru punerea în practică a drepturilor menţionate în cele două declaraţii.

În 1978, cu un an înainte de Anul Internaţional al Copilului, Guvernul Poloniei a propus elaborarea unei Convenţii privind drepturile copilului. Pe 20 noiembrie 1989 s-a adoptat **Convenţia ONU cu privire la drepturile copilului,** care a intrat în vigoare în septembrie 1991 şi a fost ratificată de majoritatea ţărilor din lume, cu excepţia SUA şi Somaliei.

România a ratificat Convenţia pe 28 septembrie 1990 şi s-a inspirat din aceasta atunci când a elaborat Legea nr. 272/2004 privind protecţia şi promovarea drepturilor copilului. Drepturile copilului pot fi grupate în trei categorii:

- **Drepturi de protecţie**, care se referă la protecţia împotriva oricăror forme de abuz fizic sau emoţional, precum şi împotriva oricăror forme de exploatare.
- **Drepturi de dezvoltare**, care se referă la disponibilitatea şi accesul la toate tipurile de servicii de bază, precum educaţia şi serviciile de îngrijire medicală.
- **Drepturi de participare**, care se referă la dreptul copilului de a fi implicat în decizii care îl privesc.

În toate situaţiile care privesc copiii trebuie avut în vedere interesul superior al copilului. Ei trebuie încura-

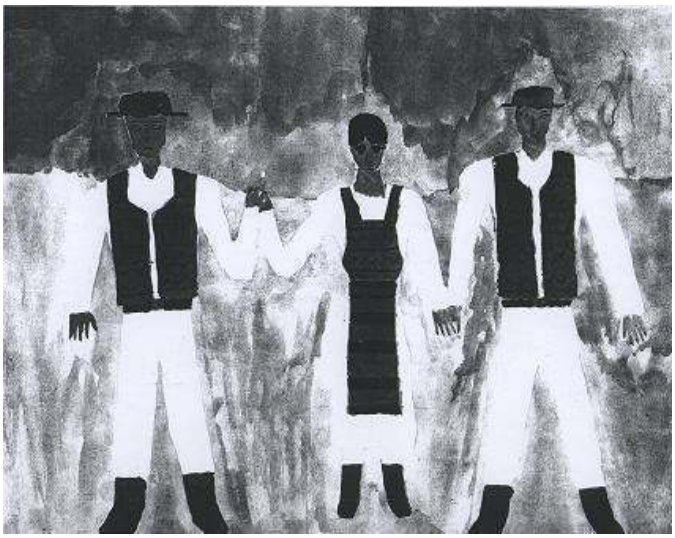

jaţi să-şi formeze şi să-şi exprime propriile opinii şi nu trebuie să fie discriminaţi.

Dar drepturile nu exclud responsabilităţi! Copiii trebuie să respecte drepturile celorlalţi copii şi a adulţilor cu care interacţionează:

- Dreptul de a nu fi trataţi necorespunzător, dar şi responsabilitatea de a nu trata necorespunzător alte persoane.
- Dreptul de a nu fi supus unor situaţii de risc, dar şi responsabilitatea de a nu expune alte persoane la situaţii de risc.
- Dreptul de a fi ascultaţi, dar şi responsabilitatea de a-i asculta pe ceilalţi.
- Dreptul de a nu fi discriminaţi, dar şi responsabilitatea de a nu discrimina pe alţii.
- Dreptul la protecţia proprietăţii, dar şi responsabilitatea de a respecta proprietatea altora.
- Dreptul la educaţie, dar şi responsabilitatea de a merge la şcoală.
- Dreptul la intimitate, dar şi responsabilitatea de a respecta intimitatea celorlalţi.
- Dreptul de a fi protejaţi împotriva oricărei forme de intimidare verbală sau fizică, împotriva oricărui abuz sau forme de exploatare, dar şi responsabilitatea de a nu intimida, abuza sau teroriza pe ceilalţi.

Prof.
DANEA DANIELA

COPII, OCROTIŢI NATURA!

Toate descoperirile şi modernizările au contribuit la modificarea echilibrului din mediul înconjurător pe întreg Pământul. Influenţa omului asupra mediului a avut un efect negativ asupra vieţii pe Pământ. Principala preocupare trebuie să se orienteze spre ocrotirea naturii, începând de la copilul mic şi până la cel mai vârstnic. Copilul trebuie învăţat să ocrotească tot, începând de la firul de iarbă până la cea mai mică gâză.

Observările, plimbările, lecturile după imagini, jocurile, convorbirile, toate trebuie să aibă în atenţie ocrotirea mediului. Într-o excursie e destul să punem mâna pe un lăstar şi să le arătam copiilor cât de fraged este şi cât de important este să-l ocrotim, ca mai târziu să ne poată oferi oxigenul de care avem atâta nevoie. Copilul trebuie să înţeleagă că orice fiinţă are dreptul la viaţă. Dacă tot ce ne înconjoară este văzut de copil ca *„nişte fiinţe vii“* acesta va înţelege necesitatea ocrotirii acestora. Dacă florile, plantele sunt prezentate ca fiinţe vii, care se bucură sau suferă, copiii dobândesc pentru lumea lor interioară, gingăşia, admiraţia, sentimentul de ocrotire, armonia formelor şi culorilor, grija faţă de frumuseţe şi fragilitate. Prezenţa şi mişcarea copiilor în mediul înconjurător, curat, ordonat şi cu permanentă grijă pentru buna lor relaţie cu vieţuitoarele din jur, fac cel mai mare serviciu educaţiei ecologice.

Copilul trebuie învăţat:

a) să menţină curăţenia oriunde s-ar afla, acasă pe stradă în parc etc;
b) să respecte integritatea mediului înconjurător, fără sa-i facă rău;
c) să participe la plantarea florilor, a pomilor, pentru a putea face spaţiul de lângă ei cât mai atractiv;
d) să crească un animal de companie, astfel având o ocupaţie si totodată, îşi dezvoltă sentimentele de îngrijire şi ocrotire.

Învăţător,
SAS IOAN

GRAIUL NOSTRU CEL FRUMOS

De la acel îndemn de inimă şi cuget ce a dat glas cântării graiului străbun, de la versurile înaripate ce au doinit-o în “Mult e dulce şi frumoasă limba ce-o vorbim” până la înalta preţuire ce se cuvine pentru “vechea noastră avere naţională”, creşterea limbii române şi-a patriei cinstire a fost şi rămâne mereu o frumoasă datorie şi o înălţătoare faptă patriotică .

Dar înflorirea vorbirii, cultivarea şi îmbogăţirea ei îşi au temelia în casa părintească, în glasul şi chipul mamei. De-acolo, din cerul albastru al copilăriei, prinde contur iubirea cea mare şi roditoare de neam şi de limbă. Cele dintâi cuvinte ce înfloresc în glasul cel dulce şi fraged al copilăriei imaculate şi gingaşe farmecă şi învie tot ceea ce sufletul şi cugetul omenesc pot dărui lumii mai frumos şi mai folositor. Căci tot aici, în grădina cea bogată a limbii româneşti, se află şi sămânţa iubirii de părinţi, de strămoşi, de ţară şi de oameni, sămânţă ce germinează printre primele simţiri ale făpturii - copil, răspândite în vorbele de alint şi de trezire la viaţa conştientă. Odată cu desprinderea dintre silabe a cuvintelor mamă şi tată, cu îngânarea cu ochii la chipul bunicii, a duioaselor cântece de leagăn, odată cu murmurarea celor dintâi poveşti despre oameni şi faptele lor, copilului i se umple fiinţa de acea miraculoasă putere de a fi şi el pe lume şi de a deveni om mare.

Frumuseţea unică şi atât de adevărată a mamei în ochii copilului ce-i caută chipul cu toată foamea sa nemăsurată de a o vedea surâzându-i lui şi numai lui, dialogul acesta cu universul fără margini oglindit în chipul ei are o legătură indisolubilă cu glasul şi vorbirea, cu gândul şi duioşia inimii. Este deosebit de valoroasă cultivarea limbii româneşti în anii de acasă, în familie, căci, oricât de mic, copilul asimilează prin emoţie şi imitare tot ceea ce mediul înconjurător îi oferă ca mijloc de denumire a ceea ce vede, de exprimare a ceea ce doreşte şi simte. Oricare dintre cei din familie: mamă, tată, vorbindu-i pruncului, cântându-i din când în când, îl apropie prin cuvânt şi muzică, de înţelesurile cele dintâi ale vieţii. În felul acesta, emoţiile şi gândurile noastre, ale părinţilor, trec în memoria copilului, constituindu-se ca o temelie a limbii şi a respectului faţa de limba vorbită şi scrisă de mai târziu. Fiecare dintre noi datorăm mai întâi mamei, părinţilor noştri, dragostea pentru frumuseţea şi dulceaţa limbii române. Astfel, multe îndatoriri de mare nobleţe şi patriotism avem noi, părinţii, căci în familie cultivarea şi îmbogăţirea limbii române sunt, deopotrivă, un fapt de existenţă şi cultură şi un act patriotic.

Învăţător,
SAS IOAN

Motto: „Aşa eram eu la vârsta cea fericită şi aşa cred că au fost toţi copiii, de când e lumea asta şi pământul …”

(Ion Creangă – „Amintiri din copilărie”)

AMINTIRI NEMURITOARE … DIN COPILĂRIE

Stau pe iarba umedă şi-mi aduc aminte de satul în care am crescut până la vârsta de patru ani. Este un sat mare, cu case şi grădini frumoase care îmi aduc aminte mereu de copilărie.

Pe când aveam 6 ani, îmi doream să devin o bucătăreasă care să fie renumită în toată lumea. Bunicii mei aveau un porumbar. Eu mergeam, furam ouăle de porumbel şi fugeam repede după casă. Acolo făceam mâncăruri alese, pe care credeam că le mănâncă doar regii. Puneam pământ, apă, spărgeam oul de porumbel, amestecam şi la urmă puneam câteva buruieni pe care le găseam în spatele casei. Şi aşa îmi petreceam eu timpul.

Într-una din zile, iar m-am dus la porumbar să iau câteva ouă. Bag mâna şi când să scot un ou, am scos un puişor de porumbel fără pene, urât de fugeau şi pisicile când îl vedeau şi care parcă se zgâia la mine. Mă gândeam ce să fac, să pun puiuţul jos, să moară, să-l pun sus… şi am ales să-l pun sus. Am ieşit din porumbar şi, cu chiu cu vai m-am abţinut să nu vomit. Auăleu, ce greu pe mine!

Într-altă zi, am luat ouă de găină şi am făcut mâncare din ele. Dar de atunci nu am mai umblat niciodată la ouă de porumbel. În schimb, mergeam, luam ouă de găină şi le dădeam la calul bunicului meu. Alteori mergeam în fânar şi nu le lăsam pe bietele găini să se ouă şi, când vedeam o pisică pe fân dormind, mă duceam la ea tiptil, tiptil şi hap! Săream pe ea. Biata pisică, cu greu scăpa de mine şi când scăpa mă ocolea până ce uita că am tras-o de coadă.

Când eşti copil, vrei să fii mare, iar când eşti mare, vrei să fii copil din nou. Aşa stau şi mă gândesc la fereastră în fiecare zi, uitându-mă la codru, uitându-mă la cer, cum trec anii nevinovăţiei mele.

CĂTINEAN ALEXANDRA
Cls. a V-a A

PRIN PĂDURE

Dacă eram mare sau mică, nu-mi păsa. Ţinându-l de mână pe tata, în plimbările sale pe cărările inundate de verdeaţă din pădurea veşnică unde noaptea puteai să vorbeşti cu stelele, mă simţeam ca un fluturaş de culoarea brânduşei. Zburam din floare-n floare şi mă înălţam continuu, însă mai târziu aveam să observ o altă taină a vieţii: „cu cât urci mai sus, cu atât cazi mai repede”.

Tata îmi spunea că o stea înseamnă viitorul, o floare, puritatea unui suflet, o apă, răcoarea şi depărtarea. Mă lua în braţe, mă săruta, apoi iar ne plimbam şi tot aşa.

Când era şi bunicul, tata se certa cu el. Cum să ne aşezăm? Eu găseam doar o soluţie: bunicul să-l ia pe tata în braţe, iar tata să mă ia pe mine. Auzindu-mă, râdeau cu poftă. Însă nu a durat mult.

Moş Martin „mai mare ca viaţa” cum spuneam noi, ne-a găsit în codru unde îi cutremuram liniştea. Şi apoi să vezi organizare: tata urcă în copac primul, eu după el şi îl lăsam pe bunicul ultimul, că, doar el şi-a trăit viaţa. Îi mulţumim pomului pentru bunătatea sa, şi apoi coborâm, începem să râdem, după care ne continuăm plimbarea.

MELIAN ANDREEA
Cls. a VI-a C

DIN COPILĂRIE

… Eu nu-mi amintesc prea multe lucruri din copilăria mea. După spusele bunicii, eram o fetiţă foarte isteaţă; la doar un an bunica mă întreba: Cum face câinele?, iar eu răspundeam: Ham, ham!, Cum face vaca?, eu: Muuu! Ştiu că de la doi ani ştiam să vorbesc foarte bine şi spuneam multe poezii. Odată, eram acasă şi părinţii mei aveau nişte musafiri. Tata i-a spus mamei să aducă o sticlă cu apă minerală, iar eu, care eram prin preajmă, am plecat în patru labe spre bucătărie. M-am întors târând o sticlă goală după mine.

Părinţii, bunicii şi celelalte rude îmi spun că am fost cel mai cuminte copil pe care l-au văzut.

Într-o zi însorită de vară, bunicii mei aveau treabă la via din grădină. M-au luat şi pe mine, au întins o pătură la umbra unui prun, mi-au dat nişte jucării şi au plecat să lucreze. Eu stăteam liniştită pe pătură, fredonam cântece în limbi nemaiauzite şi mă jucam cu nişte cuburi.

Eram eu foarte cuminte, dar, aveam un mic „defect” dacă pot zice-aşa: până la patru ani n-am putut să pronunţ sunetul „R”. dar, într-o zi, mergând prin vie, am reuşit. Nu mai spuneam „lâu” în loc de „râu” şi nici „lândunică” în loc de „rândunică”. După atâtea aşteptări „l-am găsit pe „R” în vie”, cum spunea mama.

MARE ILINCA
Cls. a V-a A

COPILĂRIE

Merg la străbunicii din Sebiş, comuna Şieu, să stau de Paşti.

Acolo aveam un pretin, Octaviţă, un băiet de prin dosul râului nostru. Îmi aduc aminte când mergeam eu şi Octaviţă sub corliţă să luăm mere în poală şi pe Cărpiniş, sus la nea Ion, un om cinstit, gospodar, care acum e mort.

Nea Ion, Dumnezeu să-l ierte, când eram mic şi străbunicii erau Subcorlate, stăteam la el şi dimineaţa îmi dădea lapte de bivol. Ziua căutam o botă şi băteam găinile. Dar când dădeam cu mingea în grădina cu legume şi rupeam roşiile? … Şi bunica se chinuia toată ziua să le repare.

SÂNGEORZAN ADRIAN
Cls. a V-a A

TRISTEŢEA DANEI

Dana este o fată extraordinar de frumoasă, cu părul lung şi ochi căprui.

Într-o zi, Dana a venit la mine plângând:

- Ce s-a întâmplat Dana?
- Tata!
- Ce s-a întâmplat cu tatăl tău, Dana?
- Tata o să plece în Afganistan.
- Când? La ce oră?
- Vineri, la ora şapte, seara.
- Dana! Uită-te în ochii mei! Nu mai plânge, îţi promit că o să fiu la aeroport, lângă tine, orice s-ar întâmpla. Bine?
- Bine …
- Te rog .. nu mai plânge, mi se rupe sufletul când te văd aşa .. supărată.

Era timpul ca tatăl Danei să plece. Dana plângea foarte tare. După ce a plecat tatăl Danei, am chemat-o la mine, dar în zadar … Sunt convinsă că s-a închis în camera ei şi a plâns toată noaptea.

CHICIUDEAN DIANA
Cls. a V-a A

PRIMĂVARA PRINTRE MUNŢI

Într-o zi de primăvară dis-de-dimineaţă soarele ieşi de după munte, ca un peşte uriaş din adâncul mării la suprafaţa apei şi razele lui pătrundeau printre perdelele ferestrei mele şi mă trezură din pat ca pe o gâză ieşită de sub scoarţa copacului.

Norii albaştri păreau un râu limpede şi adânc, ce curgea la vale din muntele Rodnei.

M-am ridicat din pat fericit de frumoasa zi pe care ne-a dat-o bunul Dumnezeu, iar apoi i-am spus bunicii mele că plec la plimbare cu Gruia, căţeluşul ei. Mi-am luat binoclul şi ghiozdanul cu mâncarea ce mi-a pus-o bunica, am ieşit afară, l-am dezlegat pe Gruia de la cuşcă, iar apoi ies pe portiţa curţii şi o iau la deal prin codru.

Când am ajuns pe un deal numit vârful Oala, mă aşez pe o cioată, iar Gruia lângă mine şi priveam şi-ntr-o parte şi-n alta cu binoclul. Auzeam foşnetul frunzelor şi scârţâitul copacilor crezând că ei vreau să vorbească cu mine, dar nu puteau să vorbească cu un copil.

După un timp mă ridic, îmi iau geanta în spate şi plec pe o potecă ce ducea la marginea unui lac. Acolo am rămas uimit de florile şi nuferii care erau pe apă. M-am rezemat de tulpina groasă a unui copac şi priveam broaştele care stăteau la soare cu burta în sus şi peştii care şi ei ieşeau din când în când să ia câte o gură de aer curat.

În spatele meu, doi cerbi cărora li se făcuse sete veneau să bea apă. Când m-am întors, şi i-am văzut cum vin spre mine ca doi soldaţi înarmaţi gata pentru luptă, crezând că vreau să-mi facă ceva, am luat-o la fugă ca glonţul când iese din vârful puştii, până la poarta curţii.

Când am intrat, seara, pe poartă, bunica mă îmbrăţişă şi începu să plângă pentru că nu era sigură că o să mă mai întorc acasă. La cină i-am descris peisajul pe care l-am văzut, a început să râdă, zicându-mi că sunt copil de şapte ani, dar nu am minte nici cât Gruia, câinele ei.

BEJAN DARIUS
Cls. a VII-a A

RAŢĂ SALVATĂ LA R.R.R

Abia ieşit din ou, puiul de raţă Bobocel este gata să-şi cunoască fraţii mai mari, pe Bob şi pe Boboc. Mama sa, Rita era plecată cu Roza şi Raţa să se bălăcească împreună.

Bobocel se privea uluit. Era micuţ, avea pene albe ca zahărul, cu nişte punctuleţe negre făcute probabil de un vârf de creion, picioruşe scurte şi un căpşor pufos, unde se ascundeau ochii ca două mărgeluşe, un cioc mic precum un morcov de dimensiuni reduse din care a scos fără să vrea un mic, mic "mac" şi tare nevinovat.

Fraţii săi, Bob si Boboc l-au învăţat să înoate, să meargă, astfel încât era pregătit să intre la "Raţe şi Răţoi, aici şi răţuşte", pe scurt R.R.r

O mare de raţe, răţoi şi răţuşte se plimbau de colo-colo şi se bălăceau în nişte bălţi speciale ca nişte ochiuri săpate de ploaie. E clar: este Ţara Raţelor!

Boboc fuge şi el să se bălăcească alături de Bob. Lângă ei, o mică răţuşcă nu ştia să înoate şi era pe punctul de a se îneca. Bob nu i-a dat nici o atenţie, însă Bobocel a salvat-o repede, ducând-o la mal. Era prea bun şi atent, deşi câteodată era prea răsfăţat şi mofturos.

Pe prima pagină a ziarului „Raţa de azi" se afla scris mare şi îngroşat: „Noul erou local, Bobocel!"

- Bravo, eroule! a spus Boboc privindu-şi cu admiraţie frăţiorul. Nu ca alţii!

MELIAN ANDREEA
Cls. a VI-a C

AŞ VREA …

Aş vrea o piramidă de sticlă în care să locuiesc,
unde soarele să nu apună niciodată
şi unde să pot să mă pierd definitiv în lumină …

Aş vrea
pe surâsu-mi amar
un sărut de un roşu aprins
Care să-mi coloreze tăcerea …

Aş vrea un munte de zâmbete
care să-mi ascundă adevăratele sentimente.

Aş vrea o clipă de ciocolată
a cărei fineţe să-mi îndulcească fiinţa,
o casă de iubire şi pace,
o floare de cristal
ale cărei petale să-mi oglindească chipul
şi, mai ales, sufletul.

Aş vrea o eternitate de bucurii şi viaţă.

POP EMIMA,
Cls. a VIII-a D

TAINĂ ÎN ADÂNCUL PĂDURII

Pădurea este ca o casă. O casă pentru animale, păsări chiar şi pentru oameni. Fiecare cameră este deschisă de către un copac falnic, ce se înalţă până la bolta albastră ca un imens ocean suspendat în aer.

În mijlocul codrului se află un brad, cu ţepii săi atinşi parcă de urzică. Un stejar deschide o uşă unde se află tot felul de păsări. Un alun deschide camera veveriţei. Odaia ursului, a lupului, a mistreţului, a iepurelui, a vulpii, a cerbului se află doar la un copac depărtare de câmpul înverzit. Dar oare bradul ce fel de lume deschide?

Bradul este lumea nepopulată şi descoperită doar iarna. Când am deschis uşa, am găsit o încăpere goală, o încăpere pustie. Doar verdeaţa sa eternă şi cu mine.

Lumina de pe tavanul cerului strălucea slab şi se lua de mână cu întunericul într-un dans lipsit de spectatori şi fără juriu. De acolo de unde se zărea lumina, o cărare uitată, fără paşi şi lungă ca un şarpe ce se înnoda între pereţii fără sticlă, văruiţi în negru, mă aştepta.

Era atâta linişte, mister, răcoare … Doar glasul vântului zbura prin aer, trântind uşa. O făcea să sufere. Fiecare izbitură avea propriul zgomot şi se ciocnea mereu de biserica din cer.

Câţi îngeri se rugau acolo? Câte suflete rătăcite se ascundeau? În acel moment visam că zbor şi eu acolo. După ploaie urmează un curcubeu, după noapte urmează ziua. Atunci visam să zbor pe cărarea de lumină ce duce în Rai!

MELIAN ANDREEA
Cls. a VI-a C

PRIMA IUBIRE

Nu mai văd
nu mai aud
doar simt

Simt cum pământul vibrează
sub paşii tăi grăbiţi
apăsaţi de dor şi bucurie

Cu cât te apropii mai mult
Cu atât parcul devine mai mic
Şi inima îmi bate mai tare

Îţi simt răsuflarea lângă ureche
şi sărutul pe ochii mei închişi
Pentru o clipă
şi timpul încremeneşte

„Iată, doi îngeri s-au întâlnit”
spune o bătrânică
şi ne zâmbeşte cu sufletul.

CURCĂ ADINA
Cls. a VIII-a D

MINUNILE LUMII

Într-un somn adânc m-am cufundat, când, deodată sunt trezită de primii picuri de ploaie! Deschid ochii, mă ridic din pat şi, privind pe geam încântată, zăresc curcubeul. Apoi … .

Deschid fereastra, îmi desfac aripile şi zbor. Picuri de ploaie, îmi ating uşor aripile pufoase pline de pene şi puf. Văzând că ploaia reţine copiii de la joacă, ridic mâna şi o opresc. Norii fug cu paşi repezi, şi, în agonia lor, unul se împiedică şi cade. Soare îl zăreşte şi furios că el nu este singur pe cer, se apropie de nor ca să-l ardă.

Îmi desfac aripile mai tare, bat din ele cu toată forţa şi ajung. Ajung lângă soarele cel fierbinte şi norul ghinionist. Îl duc pe soare mai departe de norul care aproape s-a topit şi pe nor îl pun în autobuzul care tocmai soseşte.

Soarele s-a mai calmat şi, grandios, străluceşte cu toată forţa.

Eu mă apropii de curcubeu, mă aşez pe una dintre culorile lui, cea verde, şi mă duc până jos pe culoare, ajungând într-o câmpie. Aici totul e ca în paradis. Mireasma florilor e pretutindeni. Floricele roz şi galbene ce miros ca scorţişoara şi animăluţe pufoase.

Zbor în continuare şi, în zborul meu minunat, plin de lucruri extraordinare, zăresc o peşteră. Sunt uşor surprinsă de prezenţa acestei peşteri şi fără să gândesc ca un savant, mă opresc. Aterizez uşor, îmi scutur aripile ciufulite de vântul jucăuş, mi le strâng şi pornesc spre peşteră. După cei cinci paşi practicaţi cu grijă, mă aflu deja în peşteră. Aici zăresc o mulţime de cristale. Ele plutesc în peştera enormă, reflectând sclipiri ca de stele.

Întind mâna, curioasă şi ating un segment al cristalului. Acesta începe să strălucească dând o lumină roşiatică. Atingând alt cristal, acesta emană o culoare mov. Văzând aceste minunăţii, m-am simţit, pentru moment, cel mai fericit om de pe pământ. Continui să ating diferite cristale, până când peştera devine orbitor de luminoasă.

Ies în grabă şi mă îndrept spre casă, cu aripile obosite, iar părul vâlvoi.

Am ajuns. Intru pe geam, iar sora mea se bucură atât de mult că mă vede încât mă îmbrăţişează. Eu mă trezesc şi încep să-i povestesc tot, în detaliu, iar ea, cu ochii mari, mă ascultă, fiind surprinsă de tot ce îi povestesc.

CURCĂ ADINA
Cls. a VIII-a D

MAMA

Când îmi pun capul la pieptul ei
Simt bătaia blândă a inimii
Care vrea parcă să iasă
Şi să-mi spună
Ai grijă de mama.

Când inima se stoarce de roşul său
- O sparge bătaia ei prea repede -
Parcă îmi spune
Ai grijă de amintirea mamei.

POP SERGIU CĂTĂLIN
Cls. a V-a A

APA MORŢII

Mă simt pustiit
În apa morţii
Ce-a dat peste mine
Şi-n căldura nopţii.

Apa secată-ntr-un lac
A murit acum un an
Când mă ducea pe mine
Deasupra unui nor.

Lacurile de aur
Au căzut din cer
Şi m-a bătut pe umăr
O stea din lumea ei.

POP SERGIU CĂTĂLIN
Cls. a V-a A

PRIMĂVARA

Zăpada, subţiată către sfârşitul lui februarie şi la începutul lui martie se topi de tot sub adierile vântului de miazăzi. Pe dealurile unde bătea soarele, iarba se grăbi să-şi arate acele verzi şi fragede. Fierarii satului nu mai răzbeau cu ascuţitul fiarelor de plug.

La început mai puţin, apoi după ce se topi zăpada, tot mai multe pluguri brăzdau pământul în locurile de arătură. Vremea mirosea încă mereu a iarnă, văzduhul părea îmbâcsit cu praf fin de cenuşă.

Câteva zile soarele nu se arătă din bolta sură şi neclintită. În lumea aceea mohorâtă, nu-i venea nici unui fecior de la coarnele plugului să cânte; şesurile, luncile, dealurile – păreau ca de fier. Parcă toate miroseau încă a iarnă.

Seara, când se întorceau plugarii în sat, vorbeau pe drum:

- Blestemată vreme!
- O mai fi asta primăvară!
- Ne-a zăpăcit săptămâna cea caldă. Poate am ieşit noi prea repede cu plugul.
- Da de unde! Ca în toţi anii, nicidecum mai repede.

O vreme a stat încordată lupta între iarnă şi primăvară. Poate deasupra văzduhului de cenuşă s-au tăiat în săbii, pentru că într-o bună dimineaţă sabia primăverii a despicat plumbul de sus şi vânt cald de miazăzi cu mireasma de verdeaţă a umplut lumea, fugărind norii cei încremeniţi parcă într-unul singur. Apoi cerul s-a înseninat şi odată cu el şi frunţile plugarilor: „Frumoasă vreme!”

Primăvara a trezit la viaţă întreaga natură, încercând să aducă puţină bucurie în viaţa oamenilor!

RUS CRISTINA
Cls a VII-a A

ALBINELE ŞI PRIMĂVARA

Se desprimăvărase. Soarele topise zăpada de pe munţi. Firicelele de iarbă răsăriseră din pământ.

Mugurii pomilor se deschideau la căldura razelor de soare şi frunzele îşi arătau verdele lor deschis.

Albina se trezi şi ea din somnul ei de iarnă. Îşi freca ochii şi-şi sculă prietenele. Deschise uşa stupului şi când căută afară, ce să vadă? Soare pretutindeni … şi cald şi senin. S-au hotărât toate să iasă din stup, apoi şi-au curăţat aripile şi au încercat să zboare. S-au dus mai întâi la măr şi i-au zis:

- Mărule drag, n-ai ceva să ne dai de mâncare, căci suntem flămânde, nevoie mare.
- Aţi venit prea devreme, dragele mele! Nu mi-au îmbobocit încă florile. Dar încercaţi la cireş, poate că la el veţi găsi ceea e căutaţi.

Albinele zburară la cireş şi ziseră:

- Cireşule drag, nu ne dai ceva de mâncare, că tare suntem înfometate!
- Mai aşteptaţi drăguţelor! Nici nu mi-am deschis încă bobocii. Veniţi mâine şi vom vedea!

Şi albinele zburară mai departe. Nimeriră la o lalea, dar degeaba, laleaua n-avea dulceaţă.

Bietele albine tocmai se gândeau să se-ntoarcă flămânde acasă, când zăriră o floricică albastră, tupilată la rădăcina unui copac. Era o biată viorea.

Aceasta aştepta tăcută până ce o zăriră albinele, care se năpustiră iute asupra ei. Şi supseră dulceaţa până ce se săturară. Ba mai luară şi ceva pentru acasă, ca să aibă până ce-or înflori pomii.

Şi iată cum vioreaua cea micuţă hrăni albinele, din dulceaţa şi polenul ei, mai bine ca laleaua cea falnică.

BAIAS IONELA
Cls. a VII-a A

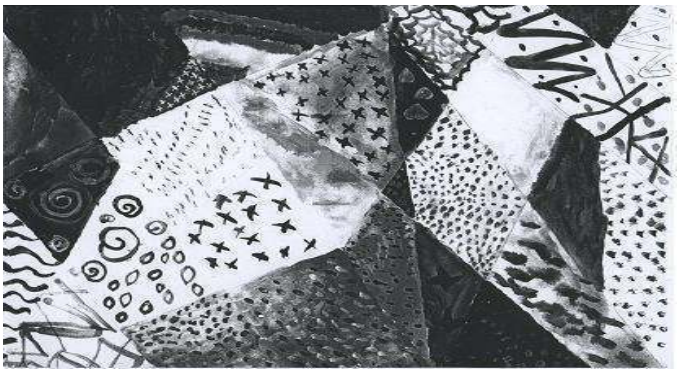

ŞCOALA MEA

Şcoala este o miniversiune a lumii, un univers în miniatură, în care cel mic învaţă să comunice, să relaţioneze, să convieţuiască.

Aparent, o clădire în stil directoral, cu geamuri alungite vertical, înconjurată de aere intelectuale, localizată în zone frumoase, în colţ de alei întortocheate şi străzi renumite.

Este ca o gradină. Profesorul plantează, pliveşte, curăţă de crengi uscate. El hotărăşte care sunt buruienile si care sunt florile, lucrează cu ce i s-a pus la dispoziţie. Are un acut simţ al trecerii timpului, ştiind mai bine ca oricine la ce se poate aştepta şi la ce nu trebuie să se aştepte pe parcursul unui sezon. Trebuie sa fie atent dacă timpul e potrivit, dacă preţul pe care îl plăteşte pe seminţe şi pe unelte este convenabil şi, mai ales, câţi vizitatori sunt dispuşi să plătească pentru a se plimba pe aleile astfel îngrijite. Grădinarul este fundamentul separat de restul lumii şi se ghidează după propriile reguli, nu după cele ale lumii exterioare.

…În şcoala mea, coridoarele sunt lungi si umede. Pereţii au vopsele cuminţi şi cunosc formule fiziciene ori tablouri de artă. Băncile se arată învăţate cu mici şoapte uitate, ori cu personalizări de elev.

Etajele sunt rotunde, scările late, curtea pistruiată de gambe neastâmpărate, poarta blocată mereu!

Avem soarele nostru, toţi. Apare imediat după cele 60 de minute fiziciene, ne bate la geamul lung, sugerând să îndepărtam perdeaua. Timpul fuge la ora de geografie, deghizându-se într-un ciob, ascuns pe dulapul cu ferestre.

În şcoala noastră, timpul trece cum vrea el. Şi-o ia în cap la un opt somnoros şi dispare abia la două.

În şcoala mea e miros de septembrie si vopsea, de mâini palide înălţate în două degete, e miros de dăscăliţe elegante şi cărţi scumpe.

Şcoala mea e palat de fier, în care domneşte prinţesa Litera cifro-numerică, cu nas de oţel şi gene stâncoase, ochi parlamentari, cu piele eminesciană.

ZĂGRIAN EMILIA
Cls. a VIII-a D

REFLEXIA CARMINA

Îmi e somn de buburuza ce s-a aşezat pe mine…
Făptura roşie îmi mănâncă din umăr.
Reflexii carmine mă orbesc…
O strivesc în epidermă şi constat ca e o aripă casabilă…
Materie slabă, înroşită de soare…

Buburuza aceea are trei ani…
E ca un astronaut…mă priveşte cu ochii cât doi dovleci şi mă împunge în oase din mişcări simple…
Îşi tremură noaptea aripa lipicioasă,
toate stâncile se prăbuşesc în juru-i…
Ea e făptura roşie…
E flămândă de umăru-mi ce zace în colţ de oase şi ascuţişuri…
Fuge de umbra ce-i zace pe asfalt ca pata de sânge molcăită de pantofi Gucci…
Umbra ce o oboseşte în zbor…

Buburuza are şapte ani…
Are picioare lungi.
Încă mai râde la apariţia arătătorului meu strâmb pe talpa peretelui…

ZĂGRIAN EMILIA
Cls. a VIII-a D

MUSAFIRUL

Astăzi am deschis geamul şi ţânţarul mi-a intrat în casă.
Era un vitezoman desăvârşit, dansa cha – cha pe peretele orange.

Se spune că …
Ţânţarii au dinţi,
Sunt atraşi de persoanele ce au consumat recent banane.
Sunt nişte presupuse dunguliţe zgomotoase, apariţii nocturne.
Nu agreează becul de 100W, nici lumina risipită.
Se lipesc de noi cu trompe alambicate,
Îi alungăm, dar continuă să ne mănânce din ceafă.

Sunt un cheag mărunt, ce sângerează în centrul tavanului, la foc mic.
Au ochii roşii de sânge, capul conic, anemic strâmbat.
Ţopăie haotic pe piele, când ne încurcă firele de păr, din sânge fac irigaţii.
Ne onorează cu piramide roşiatice, adunate cumva, undeva la mijloc.

. . .

Dar, astăzi e marţi şi îmi iubesc ţânţarul …
El îmi naşte în obrajii verzi bujori îndrăzneţi,
Mă ciupeşte când vreau să mă simt vie …

ZĂGRIAN EMILIA
Cls. a VIII-a D

GOGOŞI GRATUITE

Vreau să-mi ridic o casă acolo. Am auzit că pământul e pe gratis şi uneori, soarele se aruncă la ferestre. Solul e fructuos şi se arată cenuşiu metalizat. Iernile sunt blânde şi răceala e moale pe proprietatea mea.

Dar oare vecinii sunt simpatici? Au radiourile stinse şi muzica veche? ..Vântul e mărunt şi are pereţi de culoare.

Se zice că lumina e dumnezeiască şi se prăbuşeşte abia în miez de noapte. Nopţile sunt dulci, scurte ca durata.

Vreau să-mi colorez pereţii, să-L invit pe Soare miercuri, căci doar atunci e liber, la o răcoritoare. Se spune că nu-ţi cere nimic când vine, şi e pe bune treaba. Se rezolvă numai cu o rugăciune de şaisprezece minute, prin care îţi prezinţi planul de miercuri şi motivele pentru care îl reţii. O să-l invit în camera mov, să-mi topească colţurile acelea reci şi să le lumineze.

....

Mai aveam puţin până a-mi da seama că totul se desfăşura într-o hipnoză imaterială, alimentată de gogoşi gratuite.

.. Casa se părea a fi fantoma Richard, plutind deasupra solurilor din Arabia.

ZĂGRIAN EMILIA
Cls. a VIII-a D

PERFECŢIUNE ERONATĂ

"Şi tusea parcă îţi e falsă", îi ziceam..
Puteam da întunericul la o parte, gesticulând extravagant..
Non-stop parfumuri rele şi strigăte forţate de lumina cea cleioasă...
Nu ai nevoie de şabloane...ai ales să te construieşti prost, ai rămas o piesă strâmbă topindu-se în material de geneză slabă.
Nu ai nevoie nici măcar de reproduceri stimulente... Eşti putred acolo înăuntru.
Ţărâna-ţi amară e molecula de aer, jucăria cu care ademenesc firul de praf, zărit odată la o 100 de ani, când fereastra e deschisă şi soarele ne salută.
Dar, sub soare nu e nimic nou.
Cuvintele construiesc egouri prudent...
Cuvintele vin de la sine, puteam zice.
..doar nişte sunete silabice la îndemâna comunicării, ţesătura literală care-ţi slăbeşte suflul..
"Mă pot juca în cuvinte", îi strigam în nas...
Construiesc egouri cât catedralele...
Când liniştea îţi surâde împlinit,
Şi-mi devine aliat în bătălii pe materiale estimabile de hala...

A! Uitasem să-ţi spun .. am dat un xerox la soare, de două ori, pe şase mii...
Asta a fost ieri...
Mă simţeam ca într-un cuptor de rază...furasem soarele pentru patru secunde şi eram deja infractoare...
Au venit şi copiile, dragele de ele!...Bucurie mare când văzusem pe foi două puncte arse mic ... două puncte fără soare...
Două foi, prea goale...
Îi ziceam incompetenta.
Xeroxul ăsta şi-o luase în cap .. era obosit poate de viaţa de birou...
Nici o condamnare în final .. o fi xeroxat el destule degete similare cu eroarea punctelor mele...
Se mai fac confuzii în cămăruţe "de portofoliu"...

Culmea acum ar fi să ne calculăm paşii.
Eu zic că aşa murim mai repede...

ZĂGRIAN EMILIA
Cls. a VIII-a D

PAGINA LIMBILOR STRAINE

WHAT DO YOU KNOW ABOUT VIDEO GAMES?

Video games were originally from Japan. They are more than ten years old.

45% of people who play video games are more then 45 years old and almost half of the total number are women.

Seven or eight people need to work for at least six months to create a new video game.

In 1992, people around the world spent 1,3 billion pesetas on video games.

Two companies have 90% of the world market. They are Nintendo and Sega.

Sega was originally an American company but now it is Japanese. 2.000 people work there in all and 600 of these people are engineers.

Sega executives have long hair and they wear jeans, but the people who work in Nintendo have hair and they wear jackets and trousers.

The Nintendo company started in 1889 and Sega started in 1951.

There is a Nintendo club. It has 100.000 Spanish members and 1 milion German members.

PETRICAN MELISA
Cls. a V-a B

PRINCESS DIANA

Princess Diana spent the last years of her life being involved in drawing charities. She was a person of compassion who suffered at the sight of human grief. She visited Bosnia and Africa in the very year of her death to campaign against anti – personnel land – mines. She also went to Washington D.C. where she met Elizabeth Dole at the Red Cross headquarters. On that occasion she met Mother Teresa, with whom she visited Harlem.

Princess Diana never hesitated to make any effort for the people in need. So she raised funds for 80 charities. She would visit hospitals and orphanages, she also inspected the troops. She had the courage to express her point of view. Whatever she did was not for being adulated. She was convinced it was her duty to fulfil her job.

FELHAZI DIANA GABRIELA
Cls. a V-a B

EINLADUNG

Wir, die Klasse 5 B, laden ein!
Wann? Samstag, den 13. Juni!
Wo? In der Klasse und im Schulhof
Wer? Klasse 5 B
Was? Eine Klassenparty

FEIERT MIT!

um 14 Uhr: Cola, Limo, Kuchen, Torte, Eis – in der Klasse
um 16 Uhr: Tischtennis, Fußball und Handball im Schulhof
um 17 Uhr: Tombola
von 18 bis 21: Disko

TOADEA ELIODOR TINUȚ
Cls. a V-a B

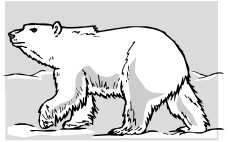

URSUL POLAR

Înfricoşătorul urs polar este al 3-lea cel mai mare carnivor terestru după ursul de Kodiak şi cel de Kamchatka. Culoarea albă a blănii sale se contopeşte cu peisajul acoperit de zăpadă. Blana ursului polar este un adevărat truc al naturii. Din cauza mediului rece în care trăieşte, el ar fi trebuit să aibă blana de culoare închisă, pentru că astfel de blană ar fi înmagazinat mai bine căldura soarelui. Pe de altă parte el ar fi fost mult prea vizibil pe zăpadă şi nu s-ar mai fi putut apropia de pradă. Care a fost soluţia naturii? Pielea ursului polar este neagră, iar firele de blană sunt în aşa fel alcătuite încât par albe, dar captează căldura soarelui şi o dirijează spre piele.

PINGUINUL IMPERIAL

Pinguinul imperial este cea mai mare şi rezistentă pasăre marină. Trăieşte pe banchizele imense plutitoare ale Antarctidei, suportă temperaturi de - 20 grade Celsius şi vânturile cu putere de uragan.

GIRAFA

Dacă pentru girafă, corpul înalt este în primul rând un avantaj, pentru nou – născuţi, el reprezintă o adevărată „prăbuşire în lume”. Girafele nasc puii stând în picioare, aşa încât odraslele lor cad pe pământ de la doi metri. Aste se pare că nu-i prea afectează, pentru că, de îndată ce s-au născut, ei încep să alerge pe picioarele lor încă nesigure.

VULTURUL PLEŞUV

Înălţimea maximă cunoscută la care poate zbura o pasăre a fost stabilită accidental când un avion de linie s-a ciocnit la 11.277 de metri cu un vultur pleşuv african. Acolo sus, temperaturile sunt coborâte cu mult sub 0 grade Celsius, iar aerul este atât de rarefiat, încât omul nu poate supravieţui. Cel mai înalt vârf, Vârful Everest, are doar 8.848 de metri înălţime.

URECHELNIŢA

Urechelniţa nu poate intra în urechi. Toate poveştile de groază despre urechelniţe care pătrund în urechile oamenilor, sparg timpanul şi ajung în creier sunt invenţii care sunt menite să contribuie la faima proastă pe care o au. Ele sunt folositoare, deoarece mănâncă puricii de pe frunzele plantelor.

SEQUOIA

Cel mai bătrân copac de pe Terra e considerat a fi un sequoia californian care a răsărit în urmă cu 6.200 de ani. El cântăreşte aproximativ 2 milioane de kilograme, cât 20 de camioane mari sau cât 10 – 15 balene albastre!

BOTA NICOLETA
cls. a VI-a C
După cartea „Întrebări şi răspunsuri”

CURIOZITĂŢI

- Cea mai mare ţelină din lume, cântărind 15 kg şi cea mai dezvoltată salată având 12 kg, le-a obţinut grădinarul englez Colin Bowcock.
- Cei mai mari morcovi recoltaţi vreodată aveau 36 cm lungime şi diametrul 22 cm, performanţe obţinute de un grădinar amator din Suedia.
- Cel mai mare bob de fasole cântărea 16 kg. El a fost obţinut de doctorul Briant din S.U.A.
- Cel mai mare pepene verde din lume a cântărit 180 kg şi a fost recoltat în 1909, de fermierul american Wilhelm Warnock, din Godrich.
- Greierele nu are locuinţă peste vară. Numai la sfârşitul lunii octombrie, în apropierea primelor îngheţuri, începe să se îngrijească de culcuş. Primul cântec al greierului se aude la sfârşitul lunii aprilie. Cântecul lui se poate auzi la o distanţă de 100 m

CÂMPAN CRISTINA
Cls. a VI-a C

ŞTIAŢI CĂ …

- Biserica Neagră din Braşov, monument de arhitectură gotică finalizat în anul 1477, poartă acest nume de când a fost parţial distrusă în incendiul din 1689?
- Castelul Banffy de la Bonţida, judeţul Cluj, a fost denumit Versailles-ul Transilvaniei?
- În timpul vieţii, Mihai Eminescu a publicat un singur volum, intitulat *Poesii* (1883) şi îngrijit de criticul Titu Maiorescu?
- Nicolae Grigorescu a realizat pictura interioară a bisericii Mănăstirii Agapia la numai 20 de ani?
- Dacă ai calatori cu viteza luminii de la un capăt la altul al galaxiei Calea Lactee, ţi-ar trebui 100.000 ani ca să termini călătoria?
- Lumina este cel mai rapid lucru din univers şi călătoreşte cu 300.000 de km pe secundă?
- Cea mai apropiată stea de Pământ este Proxima Centauri aflată la 25 de milioane de milioane de km distanţă de Soare. Asta înseamnă, că dacă am calatori cu 50.000 de km pe oră, ne-ar trebui 88.000 de ani ca să ajungem la ea?
- Cometa Haley se întoarce la fiecare 76 de ani?
- De pe Luna cerul se vede negru pentru că Luna nu are atmosferă care să împrăştie lumina?

FELDRIHAN DORINA
Cls.a VI-a C

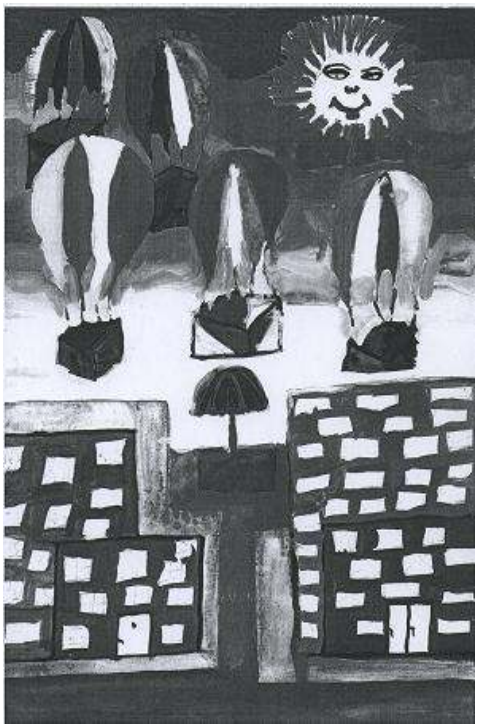

REBUS

Pe coloana AB veţi găsi numele unui animal îndrăgit:

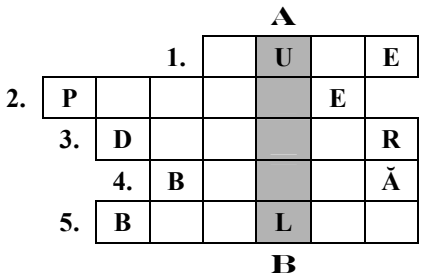

1. Fructe de pădure, mici, negre, pe care le mănâncă ursul.
2. Locul în care trăiesc copacii.
3. Omul care îmblânzeşte animalele.
4. Culoarea blănii ursului din pădurea noastră.
5. Adăpostul ursului.

CHICIUDEAN DIANA
Cls. a V-a A

ÎN PĂDURICEA DE LÂNGĂ RÂU

Era o pădurice frumoasă, lângă un râu. De fapt, un zăvoi înflorit. Într-o zi, o broscuţă se întâlni cu o păsărică. Păsărica era foarte încrezută, aşa că îi zise broscuţei:

- Hei! Sunt mult mai frumoasă ca tine şi, pe lângă asta, ştiu să zbor.

- Dar tu poţi să înoţi? Fiindcă eu pot, şi pot şi să zbor, zise broscuţa.

Broscuţa se sui într-un copac, şi-şi dădu drumul. Se auzi doar „buf!“

- Ha, Ha, Ha! Nu aşa se zboară, zise păsărica.

Plină de noroi, broscuţa îi replică:

- Încearcă şi tu să înoţi şi vei vedea ce greu este.

Păsărica s-a băgat în apă dar s-a auzit doar „bâldâbâc - bâldâbâc!” Noroc ca a sărit broscuţa la timp în apă şi a salvat-o.

De atunci nu s-au mai certat niciodată.

ONACI ALEXANDRU
Cls. a V-a A

„DE-A ONOMATOPEELE”

E linişte. Se mai aude doar glasul păsărelelor:

- Cip – cirip!

O adiere uşoară îmi mângâie obrazul. Stau şi privesc cum apa curge uşor. Dar o voce îmi întrerupe gândul.

- Roxana! hai să ne răcorim picioruşele în acest râu.
- Vai, ce rece este apa! Nu-i aşa, Maria? zic eu către prietena mea.
- Brrr! Mi se face frig! spune ea.

Apoi ne-am scos picioarele din apă. Mariei îi vine o idee:

- Haide să ne jucăm! Vreau să imităm sunetele animalelor.
- Bine! Ghici ce imit eu! Miau – miau …
- O pisică! strigă Maria.
- Nu, e o pisicuţă, e mai mică decât o pisică. nu ai ghicit. Acum? Hau – hau …
- Un căţeluş! Spune Maria.
- Nu, un căţel! Totuşi e mai mare decât un căţeluş. N-ai ghicit.

Şi tot aşa am continuat până seara.

- Vai! E târziu! Hai să plecăm acasă!
- Bine! am spus eu.

Şi am pornit spre casă. Obosite, nu mai scoteam niciuna dintre noi vreun cuvânt.

Dintr-o curte se auzi deodată: ”mac – mac – mac!”. O fi o raţă, sau doar o răţuşcă? m-am întrebat în gând şi-am izbucnit în râs: ha – ha – ha!

MUSCARI ROXANA
Cls. a V-a A

GTA SAN ANDREAS

Gta San Andreas, un joc cu multă realitate este făcut pentru a îndeplini unele sarcini. Sunt multe misiuni pe care trebuie să le îndeplineşti. Nu este neapărat nevoie să le execuţi. Pentru cei cu vârste sub 10 ani pentru care jocul este mai greu, posibilitatea de a te juca este una foarte uşoară. Plimbându-te prin oraş vei găsi diverse maşini case şi printre ele vei găsi unele care pot fi cumpărate. Poţi lua orice maşină şi te poţi plimba cu ea. Casele au garaje unde poţi parca maşina. În casă este o dischetă care te ajută la salvarea jocului. Aşa, când vei ieşi, poţi reveni a doua zi din acelaşi loc.

ARSENI DĂNUŢ
cls. a VI-a B

Un ardelean ajunge cu maşina la o benzinărie. Neavând prea mulţi bani la el, îl întreabă pe vânzător:

- Cât costă litrul de benzină?
- 3 lei şi 60 de bani.
- Dar o picătură de benzină cât costă?

- Păi, …, cât să coste? O picătură?! Nu costă nimic!
- Atunci picuraţi-mi şi mie 20 de litri în rezervor!

- Domnule, te rog, cheamă-ţi câinele de lângă mine. Simt cum mi se urcă un purice pe picior.
- Bobi, vino repede aici! Doamna are purici!

BOTA NICOLETA
cls. a VI-a C

- Ei, zice soţia vânătorului, nu ai împuşcat nimic azi?
- Ba da ….
- Şi de ce nu ai adus vânatul să-l gătesc?
- Doar nu suntem canibali …

CÂMPAN CRISTINA
cls. a VI-a C

Colectivul de redacţie:

Redactor şef:
prof. GÂŢA IOANA,

Tehnoredactori:
prof. MARIAN AUREL,
prof. SĂPLĂCAN ANDREEA

Redactori:
PETRICAN MELISA, V B,
BOTA NICOLETA, VI C,
FELDRIHAN DORINA, VI C,
MELIAN ANDREEA, VI C,
CODĂREAN IULIANA, VII A.